

**INTERVIEW OUD-LEERLING LUK DONKERS,
INMIDDELS ZELFSTANDIG ONDERNEMER**

“HET WAS VEEL MEER DAN HANDEL DRIJVEN. WE KREGEN ER ENERGIE VAN!”

Door: Geert Bors

Vraag Marcel van Herpen niet naar jaartallen: “Was het 2005? Nee, eerder 2000.” Is het winkeltjesproject daarmee een verstoffte casus? Niet als je er oud-leerling Luuk Donkers naar vraagt. Luuk – nu bijna dertig, destijds groep-8’er en een drijvende kracht achter de schoolbakkerij – bleek het twee dagen eerder met zijn vriendin nog gehad te hebben over de winkeltjes: “Het werd stiekem veel groter dan ieder van ons bedacht had. Oh, het was trouwens 1995.”

“Wat grappig dat je nu net belt over die winkeltjes. Ik heb het er twee dagen geleden nog over gehad. Mijn vriendin en ik waren de hond aan het uitlaten en we liepen langs mijn oude basisschool, de Uilenspiegel. Toen kwam datzelfde project ter sprake. Ik herinner me een stagiaire, wat betekent dat ik in groep 8 zat, dus het moet 1995 geweest zijn.”

Wat heb jij onthouden?

“De klas deelde zichzelf op in een aantal soorten winkels. Zelf wilde ik bij de bakkers. Ik herinner me dat wij in de top meedraaiden. Het liep echt leuk. Ik weet nog dat we op onze vrije woensdagmiddag krentenbollen en appelflappen maakten. En dat we op vrijdag, na school, nog een uur open mochten zijn.”

Waarom werd jij één van de bakkers?

“Ik moet diep nadenken om te weten welke winkels er ook weer waren. Een bakkerij, een dierenwinkel. O ja, die videotheek. Ik wilde gewoon graag meedoen met de winkel waarvan ik dacht dat hij goed zou kunnen gaan lopen. In de bakkerij had ik het meeste fiducia.”

Hoe vertelde je er dan eergisteren over aan je vriendin?

“Dat ging meer over onze kleine. We hebben een kind van bijna anderhalf en we hadden het er over naar welke school we hem straks zouden willen sturen. Er zijn drie scholen in Boekel, waarvan er één voor ons allebei afvalt. Ik neig naar mijn oude basisschool. Mijn vriendin heeft hier niet op school gezeten en voelt meer voor de andere school. En toen heb ik dus verteld over wat me het meest bijgebleven is: die winkeltjes en de kampen.”

Wat maakt dat je je die winkels herinnert?

"Ik ben inmiddels zelf elektricien en zelfstandig ondernemer. Ik heb ook wel voor een baas gewerkt, maar ik merkte steeds dat ik te veel ambities had, te veel een eigen visie wilde ontwikkelen, te vooruitstrevend was. Dat botste telkens. Het winkeltjesproject ging ook over ondernemen. Ondernemerschap zit bij ons in de familie, maar het is zeker aangewakkerd door dit soort dingen. De winkeltjes, de kampen – dat waren momenten dat een deel van mijn ondernemerscapaciteiten werden aangeboord. Wat we deden in die bakkerij, voelde heel goed. Maar dat zit in meer dan één-op-één ondernemen met een winkeltje en nu een zaak hebben.

Ik kwam als kleuter op die school binnen als een verschrikkelijk verlegen mannetje. Als ik dat nu vertel, zeggen mensen: 'Jij? Verlegen?'. De Uilenspiegel was geen school waar je "maar stil moest houden". Je werd aangemoedigd om je eigen mening te geven. In het totaalplaatje werden omgaan met anderen en jezelf leren kennen vooropgesteld. De sfeer was heel positief."

Weet je nog wat het winkeltjesproject zo'n succes maakte?

"Dat zat 'm er deels in dat de ouders het leuk vonden. We waren nog een tamelijk nieuwe school en de meeste ouders waren heel betrokken. Voor een basisschool en zeker voor die tijd was het een vooruitstrevend project. Het was veel meer dan maken en verkopen. We kregen er energie van. En zo werd het stiekem allemaal veel groter dan ieder van ons bedacht had. Dat geldt ook voor Marcel, denk ik."

Heb jij Marcel nog op je netvlies tijdens dit soort projecten? Wat was zijn rol?

"Moeilijk te zeggen. Ik weet natuurlijk nog dat hij kwam met die honderd gulden. Hij zal een aantal kaders gegeven hebben, waarbinnen we mochten werken. Maar verder werd het overgelaten aan ons eigen initiatief. Dat was inherent aan het beleid op school. Marcel zal erbij geweest zijn als we als klas vergaderden. Hij zal punten aangeraakt hebben: 'Zou dat verstandig zijn?' En toch liet hij ons dus veel zelf ontdekken. Ik bedoel: een dierenwinkel op school – je wéét toch dat dat niks gaat uithalen? Maar wij mochten zelf beslissen en onze eigen fouten maken. Ontdekken wat werkt en wat niet werkt." ■

*Geert Bors
g.bors@egoscoop.nl*

*Marcel van Herpen
info@marcelvanherpen.nl*